

VALERIO OLGIATI

ESTANCIAS
ROOMS

Quaderns : ROOMS : Valerio Olgiati

34
DECEMBER 2005
24: Q : .

Quaderns : ESTANCES : Valerio Olgiati

Quaderns : ROOMS : Valerio Olgiati

36
DECEMBER 2005
243 : Q : .

Quaderns : ESTANCES : Valerio Olgiati

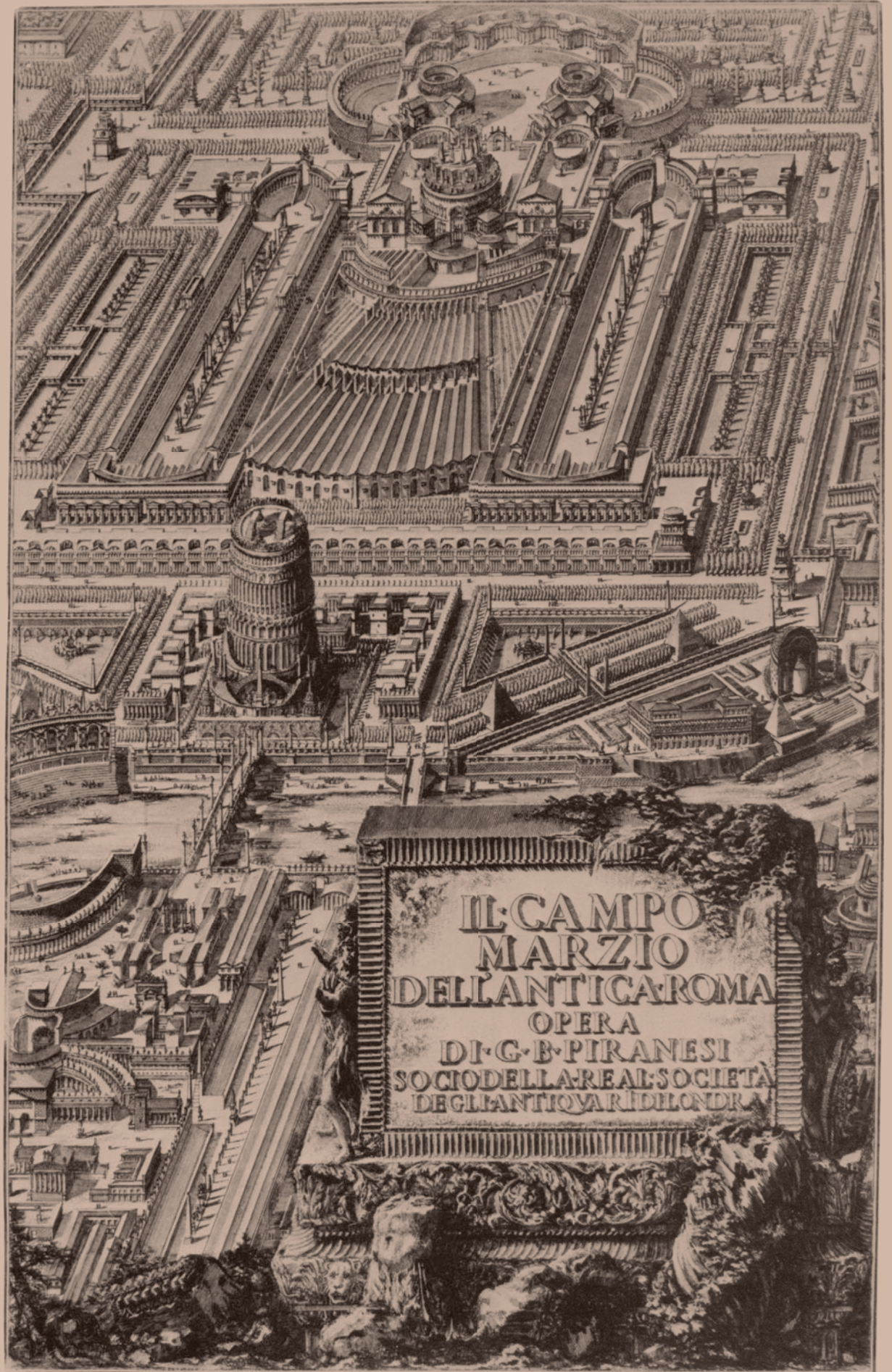
valerio olgiati, casa k + n, wollerau, suïssa, 2001-2005

sí, res millor per a una casa en aquell lloc, wollerau, a la vora del llac de zuric, que una planta quadrada, una planta sense cap particularitat per a un lloc sense particularitats, wollerau, una població en vessant a la vora del llac de zuric, un lloc molt semblant a molts altres del país; col·locar en un solar una casa a quatre vents amb un volum similar a la resta de vil·les de wollerau; una casa que és més vil·la que casa, semblant a les vil·les de palladio, aquelles vil·les a quatre vents de la campanya veneta, amb una planta central orientada als quatre punts cardinals i una gran sala, també central; sí, la sala orienta els quatre buits, un per cada banda de la planta quadrada, als quatre punts cardinals, com les vil·les de palladio, sense que importi que ja no som a la plana veneta amb unes vistes més o menys isotropes i indiferenciades; no, aquí els buits miren o bé a unes belles vistes sobre el llac de zuric a una banda, o bé als veïns a les dues bandes laterals, o bé cap a un terraplè més íntim a la banda oposada al llac, ja que la casa cavalca sobre un pujol de pendent pronunciat i no sobre la plana veneta, on cada panorama, malgrat ser molt diferent, no és ni millor ni pitjor que l'altre; només orienten la casa i la sala; per poder ser una casa als quatre vents va haver de construir-se en aquell terraplè, un terraplè pronunciat sobre el qual, repetim, bolca una de les finestres de la sala, ja que el que importa de la sala és que tingui grans buits iguals enfrontats de dos en dos en cada una de les cares de la planta quadrada, i no tant cap a on mirin; és una mica igual on mirin, llac, terraplè o cases veïnes, els quatre buits s'obren de manera igual mitjançant grans finestres construïdes amb grans llunes sense marc que, mitjançant mecanismes automàtics, s'amaguen sota el forjat per desaparèixer totalment, sense deixar cap rastre a la sala, quan fa bon temps, i poder gaudir així d'una sala que deixa de ser-ho per convertir-se en una glorieta de jardí que, una altra vegada, gaudeix d'aquestes quatre vistes diferents; ja no una sala d'estar sinó una glorieta, una

glorieta al ras de jardí exposada als vents, als quatre vents; però abans d'arribar a la gran sala que ocupa gairebé tota la planta inferior s'ha hagut de travessar tota la planta superior, la planta d'accés a la cota de carrer, una planta repleta d'estances comunicades per un corredor que la travessa, un corredor que és una estança en si mateix, ja que en aquesta vil·la cada sala, tingui la mida que tingui, és una estança independent, de les estances contigües i del passadís, puix que ja no queda res d'aquell espai obert, d'aquell espai fluid de què parlaven els historiadors moderns; no, aquí cada estança principal té la seva porta i la seva finestra i constitueix un tot, una unitat que no depèn d'altres sales; el pas d'una estança a una altra està marcat per les portes; doncs bé, el passadís és una altra estança, però una estança que porta des de la banda de l'entrada fins a la banda oposada, travessant estranyament el quadrat de la planta de banda a banda, travessant-ne la geometria amb diversos canvis d'alineació amb cantonades arrodonides, el passadís arriba a l'escala de la banda oposada, que envolta la cantonada de la planta quadrada per afegir-hi un apèndix, com si l'escala mateixa fos una altra estança independent —tot són estances— que baixa fins a la sala, la gran estança, l'estança per excel·lència, amb una mossegada, creada per dues estances més, el bany i la cuina que funcionen independentment, com totes les estances de la casa, però, això sí, totes amb la mateixa presència excessiva blanquinosa, tot d'un color blanquinós, de l'excessiu formigó clar amb què s'ha construït tota la casa, totes les parets, tots els terres i tots els sostres, tots amb un únic material i d'un mateix color, formigó i blanquinós respectivament, sense que es distingeixi ja entre el portant i el no portant, sense que en aquesta casa quedi ja res de la jerarquia entre aquella clàssica distinció de pell i ossos que tant agradava als moderns, ja que totes les parets, sense excepció, ja siguin exteriors, ja siguin interiors, s'han construït amb el mateix i excessiu material, d'un color igual i uniforme i sempre amb el mateix gruix, sense revestiment; tot té el mateix gruix, està construït amb el mateix i excessiu material i el mateix color blanquinós.

valerio olgiati, k + n house, wollerau, switzerland, 2001-2005

yes, nothing better for a house in this place, wollerau, on the shore of lake zurich, than a square floor plan, a floor plan with no distinguishing marks for a place without distinguishing marks, wollerau, a hillside town on the shore of lake zurich, a very similar place to many of the country's others; we located on this site a house exposed to the winds with a similar volume to the rest of the villas in wollerau; a house that is more villa than house, like palladio's villas, those villas exposed to the winds of the veneto countryside, with a central floor plan laid out according to the four points of the compass and a large living room, also in the centre; yes, the living room orients its four openings, one in each side of the square floor plan, towards the four points of the compass, like palladio's villas, it doesn't matter that we are not on the plain of the veneto with rather isotropic, undifferentiated views; no, here the openings look out onto lovely views of lake zurich, or the neighbours to either side, or a more private embankment on the other side from the lake, because the house is mounted on a steep hill and not on the plain of the veneto, where every panorama, although very different, is neither better nor worse than the other; they merely orient the house and the living room; in order for it to be a house exposed to the winds this embankment had to be built, a pronounced embankment onto which, we repeat, one of the windows of the living room looks out, because the important thing about the living room is that it should have the same-sized large openings facing each other, one in each side of the square floor plan, not so much which way they look out; it doesn't really matter where they look out, lake, embankment or neighbouring houses, the four openings all take the same form of large windows with large panes of glass and no frames, which have automatic mechanisms that conceal them beneath the floor where they totally disappear, leaving no trace in the living room, when the weather is fine, allowing the occupants to enjoy a living room that ceases to be precisely that and becomes a garden dining room which also enjoys the four different

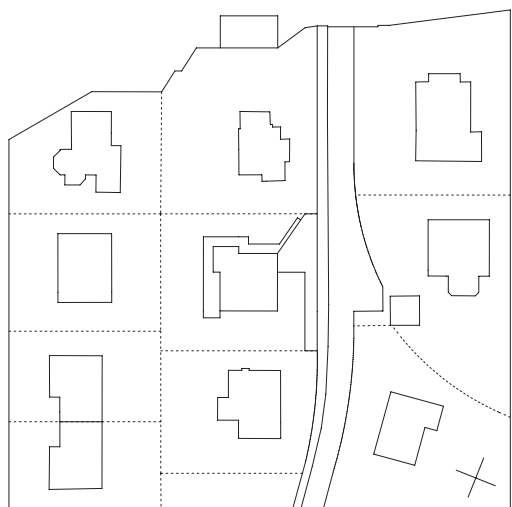

ROBERTO ADAM BRITANNO
ARCHITECTURAE CVLTORI
ICHNOGRAPHIAM
CAMPI MARTII
ANTIOVAE VREAE
IOANNES BAPTISTA PIRANETTI
IN SVAMORE ARGVMENTVM
D-D-D

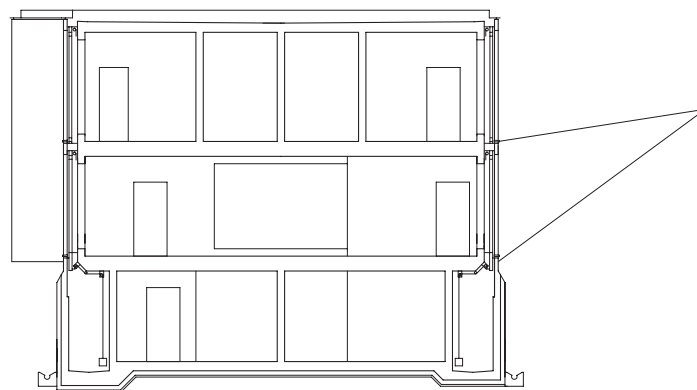

views; it is no longer a living room, it is now a dining room, a garden-level dining room exposed to the elements, to the winds; but before reaching the large living room that occupies almost all the lower floor, you have to cross almost all of the top floor, the entrance floor at street level, a floor packed with rooms communicated by a corridor that crosses it, a corridor that is a room in itself, because in this villa every room, no matter what size, is an independent room, its adjoining rooms and the corridor leave nothing of that open space, of that fluid space of which modern historians spoke; here, every main room has its door and its window and it constitutes a whole, a unit that does not depend on other rooms; the passage from one room to another is marked by the doors; well, the corridor is another room, but a room that leads from the side with the entrance to the opposite side, strangely crossing the square of the floor plan from side to side, crossing its geometry with various breaks that have rounded corners, the corridor reaches the staircase on the opposite side, that wraps around the corner of the square floor plan adding an appendix, as though the staircase itself were another independent room—everything is rooms—that leads down to the living room, the large room, the room par excellence, with a bite taken out of it, created out of two other rooms, the bathroom and the kitchen that function independently, like all the rooms in the house, but all with the same excessive off-white presence, all in off-white, of the excessive light-coloured concrete used to build the entire house, all the walls, all the floors and all the ceilings, all out of the same material and in the same colour, concrete and off-white respectively, with no distinction between bearing and non-bearing, leaving in this house nothing of the hierarchy of that classic skin-bone distinction that the modernists were so fond of, and all the walls, without exception, whether outside or inside, are built with the same excessive material, of an even, uniform colour and always the same thickness, unrendered; everything is the same thickness, it is built with the same excessive material and in the same off-white colour.

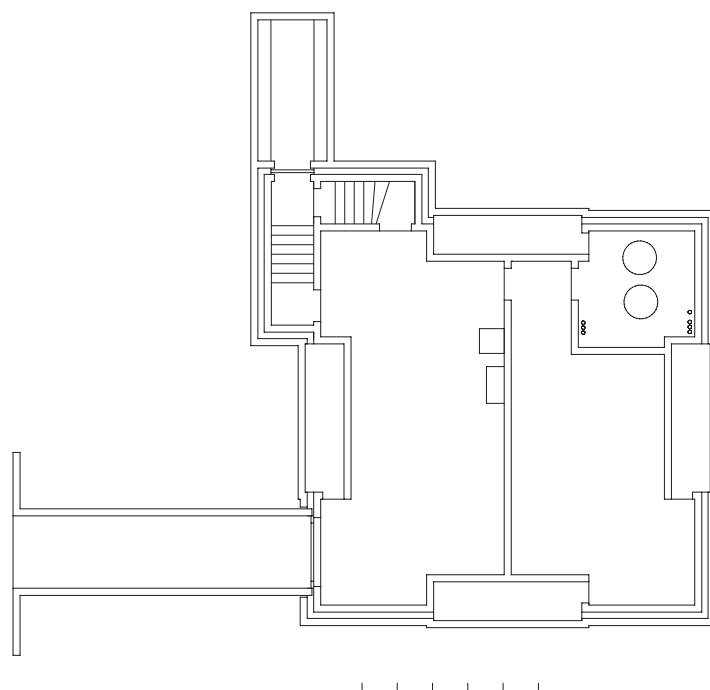

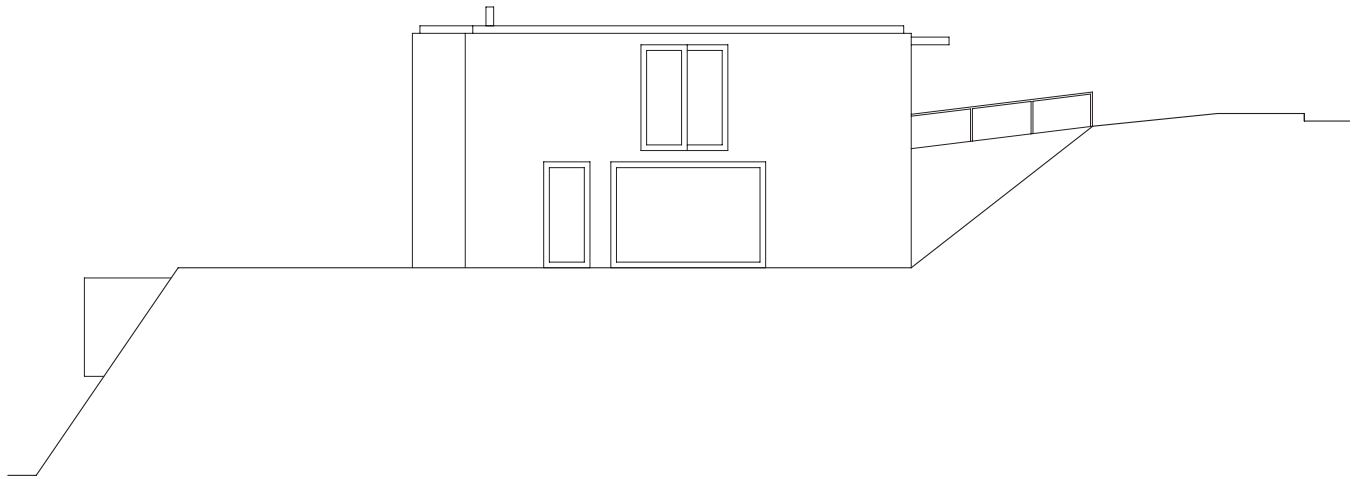
Emplaçament / Site plan

Secció / Section

Soterrani / Basement

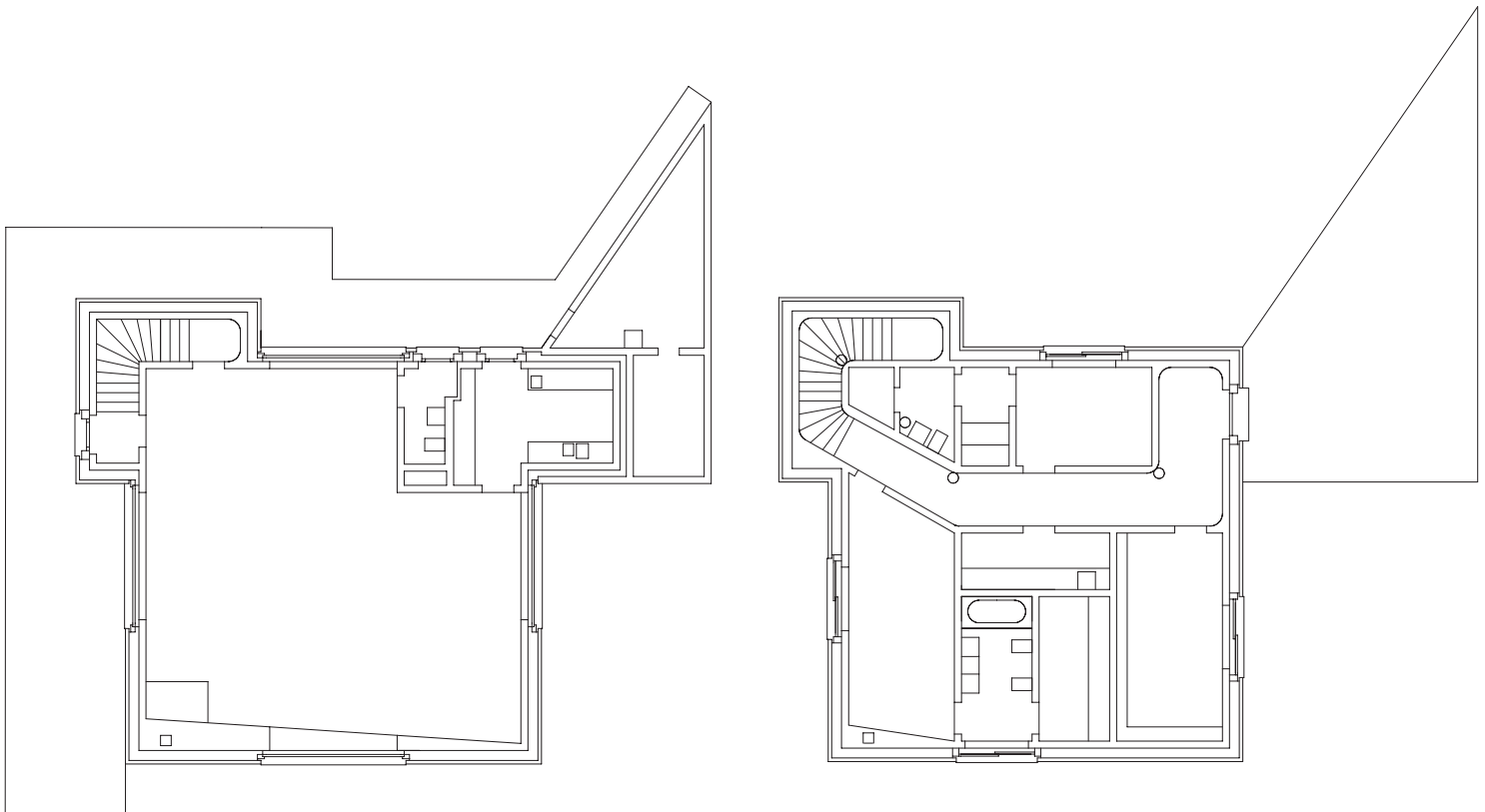

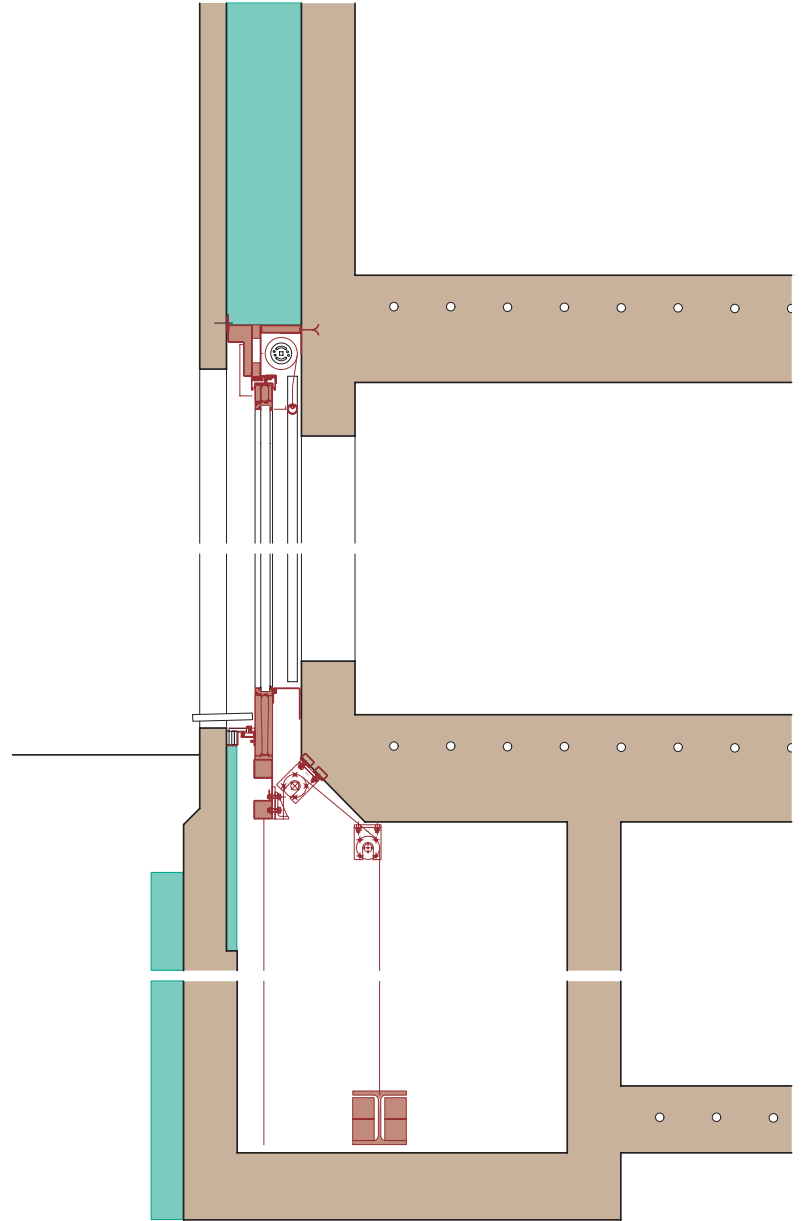

Alçat / Elevation

Planta baixa / Ground floor

Planta primera / First floor

**FITXA TÈCNICA /
PROJECT INFORMATION**

Lloc / Location : WOLLERAU, SUÏSSA / SWITZERLAND

Data / Date : 2001 / 2002-2004

Arquitecte / Architect : VALERIO OLGIATI

Col.laboradors / Collaborators : THEO BARMETTLER, PASCAL FLAMMER

Estructura / Structure : PATRICK GARTMANN / CONZETT, BRONZONI, GARTMANN AG, CHUR

Supervisor d'obra / Works supervisor : PETER DIGGELMANN, ARCHOBBAU AG, CHUR

Fotografies / Photographs : ARXIU OLGIATI / OLGIATI ARCHIVE

Quaderns : ESTANCES : Valerio Olgiati